

« Слѣдовательно, генерале! нашитѣ работы дорбѣ ли отивать въ Нидерланды? »

— Не, уйчо, отговори унило момѣкътъ, вый сте живѣли въ онуй време когато испанскытъ оружія тържествувахъ, когато воюваха поне за права работа. . . . но днесъ сичко е противъ насъ! . . . Да са убивать толкози храбры мжи потрѣбны за защита на отечеството и на свободата си, за да съдне се-страта на нашыя царь на прѣстола, туй е срамъ! . . . Навиванъето е укорително, а тържеството безславно; онзи народъ, който състои отъ търговцы и рыба-ры, Голландцытъ, противостоѣтъ отъ петнайсетъ години насамъ на сичкытъ испанскы силы; тѣхныйтъ Мориць-Нассаускый, е герой той направи знамѣния и чудеса въ Нюпортъ. . . . Да, уйчо, слѣдоваше той съ нисѣкъ гласъ, найдобрытъ ни войны, артилеріята ни, и по много отъ сто знамена опропастванъето ни бѣше ужасно . . . безъ маркиза де-Спинола. . . .

— За туй и герцогъ де-Лерма не го обича.

— Той ни отърва, и докара побѣда и редъ въ дру-жинытъ ни; той съ свои пары заплати на войскытъ, който немаха нито заплаты, нито дрѣхы, нито хлѣбъ, и които грабахъ намѣто да са бѣжтъ.

— А между туй герцогъ де-Лерма прѣска държав-ната хазна по балове и веселбы, извика съ негодова-ние д'Агвиларъ.

— Найподиръ превземанъето на Остенде свърши похода въ наша полза. Военачалникътъ, който има нѣколко довѣрие на мене, натовари ма да занесѣ из-вѣстieto въ Мадритъ, но съ сичката ни побѣда мо-рето още не е свободно, нито го владѣймы . . . при-нудихъ са слѣдовательно да преминѣ Франція, Пире-нейтъ и ето какъ додохъ, любезный ми уйчо, въ Пампелуна за да обѣдвамъ съ васъ.

— Добрѣ дошелъ . . . добрѣ дошелъ но ще останешъ и сичкытъ день. . . .

— Само нѣколко часа и заминувамъ за да изпълнѣ инструкторитѣ си.

— Жално! извика д'Агвиларъ; че едвамъ ще ви-дишь дъщеря ми. . . .